og vilde for Fremtiden bo hos sine Børn i deres forskellige Hjem, særligt var det i Askov, hun tænkte at tilbringe sin meste Tid, og dertil sendte hun det meste af sit Indbo, dels for selv at møblere sine Værelser med de kendte, kære Ting, dels for at Fru Schrøder skulde have en Del af dem i sit nu større Hus. Undervejs indtraf det mærkelige Uheld, at der mellem Kolding og Askov gik Ild i den store Fragtvogn, hvorpå alt Tøjet var pakket. En stærk Modvind hindrede Kusken i at mærke Branden, før alt var fortæret af Luerne, og kun med Nød og næppe kunde han få Hestene spændt fra Vognen, uden at de tog Skade. Han kom derfor aldeles tomhændet til Askov og fortalte Begivenheden, som voldte ikke alene Fru Wagner men også hendes Datter både Tab og Sorg.

En Del gamle Askov-Elever fik da Lyst at sende hende en lille Pengegave. Den har sikkert ikke været betydelig og ikke kunnet udfylde ret mange Savn i det store nye Hus, men da jeg igår fik hendes taknemlige, lille Brev frem, som hun bad Giverinderne sende rundt fra den ene til den anden, stod hendes nøjsomme, taknemlige, milde Skikkelse så levende for mig. at jeg drister mig til at afskrive det ordret, som det lød:

„Kære Veninder!

Da jeg i Tirsdags Aftes lukkede min Kommodeskuffe op, fandt jeg deri en lille Æske med Udskrift til mig og deri en Gave så stor, at jeg blev helt ydmyg og lille ved den. Lille Jens, som stod ved Siden af mig og nok kendte de runde Daleres men ikke de brune og blå Sedlers Værd, udbrød i Forundring: „Men Mor, nu er du da grov rig". — Gamle Flor, som besøgte os i de Dage, og som samme Aften havde klaget over, at vor Gerning var anstrængende og vort Levebrød lille, græd, da jeg om Morgenen viste ham mit store Fund og spurgte ham, om han endnu fandt Levebrødet lille? — Kære Veninder! Tak for den Kærlighed, som ligger bag ved denne Gave, og Tak for Gaven selv, som vi nu vil bruge, så godt vi forstår, til hvad vi trænger til og ellers ikke godt kunde få. Ja, Tak alle I, som jeg tidt har den Glæde at se, og de af Eder, som jeg ikke ser, men hvor dog Blik og Smil, som ingen ser, mødes med Sjæleøjne. Ja, Gud ske Lov for Kærlighedsbåndet imellem os, han er dog den, fra hvem al god Gave kommer, først og sidst Kærlighedsgaver. Han bevare os i sin Nåde i Kærlighed til hverandre. —

Eders hengivne og taknemlige
Charlotte Schrøder.

I 42 År fik Ludvig og Charlotte Schrøder Lykke og Lov til at følges ad og dele alt med hinanden.

De 39 År har de boet i Askov. Her er deres mange Børn opvoksede. — Mange af dem har alt længe havt egne Hjem, og foruden af 7 Sønner, som bar hendes Kiste til Graven, blev hun fulgt dertil af 2 Døtre, af 2 Svigersønner, af Svigerdøtre og en stor Flok Børnebørn. 2 Sønner er døde som små, og en voksen Datter, Julie, døde for 4 År siden.

Hvor var det svært for hende at skulle undvære denne yngste, livlige og kærlige Datter, og hvor truede Sorgen herover med at bryde hendes Livsmod og Glæde. Men i Troen på Kødets Opstandelse og evigt Liv fandt hun også denne Gang Trøsten. Den fulgte hende, da snart efter den alvorlige, lange Sygdom bandt hende selv til Sygelejet, så hun trods alle Lidelser med Frimodighed kunde gå Døden i Møde. — Hvor var hun en kærlig og omhyggelig Moder for den store Slægt, og hvor rakte hendes moderlige Evner vidt, så det var med fuld Sandhed, der kunde synges ved hendes Båre: „Askov ligger i Sørgetvang, for Moder er lagt i Dvale". Det følte ikke alene Børn og Børnebørn, det følte hendes mange og trofaste Tyende og Husfæller, og det følte endelig vi, såre mange af Egnens bosiddende Mænd og Kvinder, som hun tidt på mange Måder havde hjulpet til Rette og tidt med moderlig, opofrende Kærlighed stået bi med Råd og Dåd.

Det var et forholdsvis stort og altid gæstfrit Hus, hun fra første Færd blev Husmoder for her i Askov. — Men alt som Årene gik, blev det ganske ualmindelig mange Mennesker, der kom til at nyde godt af hendes sjældne Husmoderevner. Foruden de mange Elever, der både i kortere og længere Kursus og Mødetider boede under Skolens Tag, modtog Schrøders Gæster, ikke blot fra hele Danmark, men fra hele Norden. — Den danske Højskole har jo vakt Opmærksomhed ud over Landets Grænser, og mange var de, som på nær Hånd havde Lyst at lære den at kende, som med en eller anden særlig Interesse søgte Samarbejde og Forståelse der eller søgte Oplysning og Hjælp i forskellige Retninger.

Trods det svage Helbred og de små legemlige Kræfter, hun gennem mange År har havt, har hun kunnet løse sin Opgave ikke alene som Hustru og Moder, men også som Husmoder og Værtinde, som måske ingen anden.

Et særegent godt Greb har hun haft til at knytte sine Medhjælpere og Tyende til Hjemmet og dets Gerning, så hun altid havde tro-